

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Februar 1896.

45de Jargang.

Tale af Ældste Angus M. Cannon.

(Fortsat fra Side 133.)

Kan man forundre sig over dette? Efter at Jesus var bleven døbt af Johannes, fastede han i fyrrethve Dage og blev derefter ført ud i Ørkenen for at fristes af Djævelen; kun den Helligaands Gys og Guds Kraft opholdt ham i Fristelsens Tid, men han vandt Sejr og tugtede Fristeren. Han vedblev at ære den guddommelige Forbindelse med sin himmelske Fader, og i sin Svaghed blev han gjort stærk. Han haandhævede Faderens Sag og modbeviste Farisæerne og de Skriftkloge saaledes, at de ikke kunde forvirre ham. Tusinder bleve bispiste ved den mirakuløse Kraft, som han besad. Joseph Smith blev ligesom Mesteren fristet og prøvet, men han overvandt Fristelserne, og formedelst Guds Gave og Kraft oversatte han Optegnelserne af Ephraims Folk, som bo paa dette Kontinent. Gud oprejste Mænd til at understøtte ham midt i hans Prøver. Martin Harris fortalte mig en Gang, da vi stod paa Toppen

af Kirtland Tempel i Efteraaret 1857, at hans Slægtninge prøvede paa at jætte ham i Fængsel og i Daareanstalten; de ansaa ham nemlig for at være vanvittig, fordi han benyttede sine Midler til at dække Udgifterne ved Trykningen af Mormons Bog; men han frydede sig derover, thi han vidste, at det var Gud velbehageligt. Jeg besøgte David Whitmer tidlig om Morgenen den 7. Januar 1888. Jeg saa for mine Døje en svagelig Mand, 83 Aar gammel samme Dag, saa vidt jeg ved, og berøvet Evnen til at høre tydeligt. Hans Sønnesøn raabte ham i Øret, at jeg var kommen for at høre hans Vidnesbyrd om Mormons Bogs Fremkomst. Den gamle Mand vendte sig om, løftede sin Haand, saa paa mig og sagde: „Min Ven! jeg saa en Guds Engel; jeg hørte ham bevidne, at Joseph Smith havde oversat den Bog ved Guds Gave og Kraft, og dette Vidnesbyrd, som jeg bærer til Dig, er sandt“

Jeg vendte mig mod hans Søn og Sønnesøn og bemærkede: „Jeg formoder, at jeg vil blive den sidste af vore Folk, som det vil blive forundt at høre dette Vidnesbyrd fra denne Mand“. Den 25. samme Maaned læste jeg om hans dødelige Bortgang. Medens jeg sad hos ham, kom en Negerinde, som vadskede ham og beredte ham for Frokosten. Hans Søn tog en Cigar, tændte den og stak den i den gamle Mand's Mund. Han bemærkede ved at modtage den: „Eders Folk tro ikke, at dette er ret; I tro paa Visdoms-Ordet, men det gjør jeg ikke“. Som jeg saa ham, med Cigaren knyttet i sin svage Haand, var han et Studium. Her er en Mand, tænkte jeg, som Guds Engle have tjent og besøgt. De fortalte ham, at Joseph Smith var et Redskab til at oversætte Mormons Bog ved Guds Gave og Kraft til Frelse for den menneskelige Familie, og han troede det. Han bevidner det endnu, endskjøndt han satte sig op imod Joseph Smith og kaldt fra Kirken. Hvorledes kunde denne Mand skjente med en Aabenbaring, der kom fra den samme Linie, som Gud havde udvalgt, hvorved han vilde forbinde sig med Menneskenes Børn? Hvor kunde han tale letfindig om saadanne hellige Meddelelser? Antag, at Cornelius havde forkastet Peter efter at have modtaget den guddommelige Undervisning om Daaben og sagt: „Peter, jeg har annammet Dit Vidnesbyrd, fordi en Engel besalede mig det, og jeg ønsker, at en Engel herefter skal meddele mig, naar en Aabenbaring er givet, om den er sand eller ikke, før jeg vil anerkjende den“. Jeg saa en Mand for mine Døje, som indtog en saadan usornuftig Stilling. Herren oprejste David Whitmer, Oliver Cowdery og Martin Harris som særlige Vidner til Profetens guddommelige

Mission. Joseph Smith meddelte dem Guds Vilje. Da Fragsaldet fandt Sted i Kirkland, Ohio, og Apostlene satte sig op imod Guds Profet, fremstod Ældste John Taylor, et ungt Medlem af Kirken, og jagde, medens han holdt et Eksemplar af Mormons Bog i Haanden: „Hvem aabenbarede dette Værk til os og meddelte os Guds Vilje, som den er tydeliggjort i disse hellige Optegnelser? Derjom Joseph Smith var et Redskab i Guds Haand til at udrette dette og til at meddele Guds Vilje til Jordens Indbyggere, hvorledes kunne vi saa forfaste ham?“ Herren haandhævede sin Tjener John Taylor ved det Tilfælde, og i Dag, medens hans Legeme hviler under Grønsværet i disse Dale, bader hans Aand sig i Solhjet i Guds Paradis, fordi han var tro imod sin Overbevisning, respekterede Autoriteten og understøttede Guds Profet. Jesus jagde: „Hvo, som falder paa denne Sten, skal sønderstødes, men hvilken den falder paa, ham skal den knuse“.

Hvad er det Evangelium, som Joseph lærte? Det er Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse fra Synd, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaand. Paulus jagde: „Jugen tage sig selv denne Tere, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var“. Joseph Smith sagde det Samme. Derfor blev han ikke alene befuldmægtiget til at døbe Oliver Cowdery formedelt Beskikkelse af Johannes den Døber; men han blev ogsaa befuldmægtiget af Jesus Kristus formedelt Beskikkelse af Peter, Jakob og Johannes til at bejægle den Helligaand og forrette i det højere Præstedømmes Ordinaner til Jordens Indbyggere, saa snart de søjede sig efter de Betingelser, som Jesus havde nedlagt for den bodfærdige Synder. Hvad mere? Et Tempel blev

opført i Kirkland, og Engle besøgte dette. Elias besøgte Joseph der og fortalte ham, at det var nødvendigt, at Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnenes og Børnenes Hjerter til Fædrenes, paa det at Herren ikke skulde slaa Jorden med Vand. Broder Parley P. Pratt sagde til mig, medens vi arbejdede sammen i Philadelphia, nogle faa Uger før hans Martyrdom: „Broder Cannon! Profeten Joseph meddelte mig Kundskab om, at Profeten Elias havde besøgt ham og forklaret, at det var min Ret at blive beseglet til min Fader, og at det var min Blygt at paafe, at han igjen blev beseglet til sin Fader, at min elskede Hustru skulde forenes med mig i en evig Pagt tilligemed vort Afkom, at Mænd ikke kunde blive fuldkomne i Samfundet uden Hustruer og Børn, og at Børn og Kvinder ikke kunde blive fuldkomne i Samfundet uden Mænd. Naar jeg overvejede, at jeg skulde have det Privilegium at nyde min Faders, Moders, Hustrues og Børns Selskab i Familie-Forbindelse, at vi skulde leve sammen evindeligt og have Samkvem med Gud, da blev jeg overvældet af Glæde“. Mit hele System blev gjennemstrømmet, da denne Apostel fortalte, hvorledes Josephs Bidnesbyrd virkede paa ham. Da jeg hørte David Whitmer bevidne, at en Engel havde talt til ham, sølte jeg, at Guds Kraft ledsagede denne Mand. Da troede jeg, hvad jeg havde hørt om hans Svoger, Oliver Cowdery, som blev forledt til at drikke sig beruset i Washington; man mente derved at faa ham til at fornægte sit Bidnesbyrd angaaende Mormons Bog, idet man paapegede den forskjellige Stilling, han da indtog overfor Joseph Smith, efter-som han var udelukket af Kirken. Jeg kan forestille mig den Magt, der vilde paavirke en beruset Mand for at for-

lede ham til at fornægte sit Bidnesbyrd under saadanne Omstændigheder; men hvad blev Svaret: „Hvad enten jeg skulde brænde i Helvede eller skinne i Himmelen, er mit Bidnesbyrd om Mormons Bog dog sandt“. Han fremstillede sig senere ydmygt for Kirken i Council Bluffs og forlangte at blive gjenoptaget ved Daab — ønskede at gjøre de første Gjerninger om igjen lig et Barn og sagde: „Jeg beder kun om en Plads imellem og Samfund med Guds Folk; jeg beder ikke om nogen fremragende Plads i Kirken, men om det Privilegium at blive døbt, saa at jeg kan erholde Samfund med Gud og hans Folk“. Han rejste tilbage til Missouri, forsøgte at faa sin Svoger, David Whitmer, til at komme tilbage til Kirken og døbe, før han naaede at indjames med de Hellige. Martin Harris kom tilbage til Kirken og blev begravet i en af vore nordlige Byer (Clarkston, Cache County.) Han fornyede sin Pagt og bevidnede, at Jesus ved et himmelsk Sendebud havde aabenbaret den guddommelige Sandhed for ham, at de Optegnelser, som vi kjende under Navn af Mormons Bog, bleve oversatte ved Guds Gave og Kraft.

Hvori stiller det Evangelium, som Engelen bragte fra det Høje, sig fra det Evangelium, som Jesus og hans Apostle lærte i Tidens Midte? Der er ingen Forskjel. Jesus lignede Himmeriges Rige ved ti Somsruer, fem Kloge og fem daarlige. Fem havde Olie i deres Lamper og vare beredte til at gaa Brudgommen i Møde, medens fem ingen Olie havde i deres Lamper. Hvad betyder dette for os, mine Brødre og Søstre? Det betyder, at vi ikke alene skulle have Olie i vore Lamper, men at vi ogsaa skulle have dem i Orden og tændte, og at, hvis vi ikke slumre ind, men vaage, skulle

vi blive beredte til at gaa ud og møde Brøndgommen. Det betyder, at vi skulle drage Nytte af den Sæd, som er bleven saaet i vore Hjerter, nære den ved dydige og gode Gjæringer, at vi kunne blive vise til Salighed. Jesus ligner Himmeriges Rige ved en Sædemand, som gik ud at saa sin Sæd. Noget af Sæden faldt paa stenet Jord og voksede op, men blev kvælt af Torne og foragteligt Ukrud. Hvor mange af os, som have annammet Sandheden, have ikke draget Nytte deraf i Begyndelsen, men da Velstandens Sol oprandt for os, forglemte vi Jesu Vidnesbyrd og bortblyttede den himmelske Herlighed for Jordens forgængelige Ting.

Rutidens Blade ere fyldte med Selskabs-Notitser, der bevise, at vi ere komne ud fra Babylon, men ikke affondrede fra Babylon. Vi have, som Peter sagde, „gaaet lig en So, der blev toet, tilbage til den skidne Sole“. Vore Fædre forsagede deres tidligere Hjem, deres Fædreland og deres Fædres Grave, vandrede gennem de sporløse Ørkener, mødte mange Gjenordigheder og Prøver, og Mange bukkede under og døde i Haab om, at deres Børn maatte plante deres Fodder i disse Bjerge, affondrede fra Verden, betryggede for den Arv, som Gud skulde give dem, at de maatte blive beredte til at møde Jesus og ikke blive fundne under Fordømmelse ligesom Folket i Noahs Dage. Hvorledes kunne vi opfylde deres Forhaabninger, dersom vi ikke bære de Prøver i hellig Erindring, som de have gennemgaaet, de Opofrelser, som de have gjort, og de Formaning, som de søgte at indprente i vore Sind, paa det at vi maatte blive affondrede fra Babylon og udvikles i den Skjønhed, Herlighed, Kraft og Styrke, som ledsager Jesu Vidnesbyrd? Hvor mange af os have Olie i vore Lamper?

Vore maanedlige Præstedømsmøder ere fulde af Mænd, som bære Guds Præstedømme. Brødre komme frem ved hvert Møde og bede om at blive forfremmede eller om at maatte modtage Præstedømmet, og de blive ordinerede. I ville finde Mænd i ethvert Ward, som bære Præstedømmet. Spørg dem, om de have nogle Midler, hvorved de kunne erholde Ols, og de ville svare: „Ja, vi have Præstedømmet“. En Mand vil holde sin Lampe frem og sige: „Jeg har Olyet af en Højpræst“, og en Anden: „Jeg har Olyet af en Halvfjerds“. Hvad betyder dette? Det betyder just, hvad Jesus sagde — vi have vore Lamper. Men hvis vi ere Halvfjerds, Højpræster, Eldster, Præster, Lærere eller Diakoner, have vi da Olie i vore Lamper, og brænde de klare? Have vi saa udstrakt Omgang med de Ugudelige, at vi forglemme den hellige Raldelse, hvormed Gud har kaldet os til at komme ud fra Verden og blive affondrede derfra, eller hviler Guds Kraft paa os, og ere vi tro mod vore Raldelser? Kunne vi staa frem og sige: „Jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren“; eller aabne vi vore Døre paa vid Gab for de Ugudelige? Have vi Samkvem med dem, som ere faldne bort fra Sandheden? Drikke vi stærke Drikke, bruge vi Tobak, eller deltage vi i andre Laster, for at vi ikke skulle blive betragtede som mere hellige end vore Kammerater? Jeg forsikrer Eder, at dette er en Advarselssdag og ikke en Dag til mange Ord. Det gavner Intet, at vi bekjende os at være Højpræster, Halvfjerds eller Eldster; vi kunne ikke prædike Evangeliet eller modarbejde Synd og Ugudelighed uden Guds Aands Vejledning. Kan en Mand revse sin Nabo for Synder, som han ogsaa selv begaar? Nej, Gud har sagt, at den Helligaand vil ikke bo i urene Taber-

nakler, og at de, som frembære Herrens Kar, maa være rene. Vi have modtaget Underretning fra Himmelen om, at vor Fader ønsker, at vi skulle forene os med ham i den evige Pagt. Er der Noget af os, der kan føle sig retfærdiggjorte ved at foragte dette guddommelige Budskab?

Hvis vi se vore Børn overtræde Guds Love og vandre bort fra Sandhedens Vej, folde vi da vore Arme og sige: „Vel, vore Børn ere ansvarlige for sig selv?“ „Broder! hvor er Dine Børn i Aften?“ „De ere gaaede ud paa Gaden. Vi ønske ikke at være for strenge ved vore Børn eller indskrænke deres Frihed for meget af Frygt for, at de skulle sætte sig op imod os“. Hvorledes vaage I over Eders Kreaturer og Fjederkræ; lukke I Dørene for dem om Aftenen? Ja, det gjøre vi. Hvorledes forholder det sig med Varetægten over Eders Børn? Der er ikke en Mand under min Røst, som har betraadt Guds Tempels hellige Grund, og som har modtaget en Hustru for Tid og Evighed, uden at han først har paataget sig det Ansvar, som henhører til Præstedømmet i den evige Pagt. Herren har aldrig givet os et Barn

som en Betsignelse for den Forening, uden at han tillige holder os ansvarlige for dets Undervisning om Guds Lov og for, at det bliver advaret mod Synd og Besmittelse af det Onde. Det er befaleet os at vaage over vore Børn. Herren har skjænket os dem til en Arv. Vi skulle ikke være Hylere og bekjende med vore Læber, hvad vort Levnet beviser at være Falskhed; vore Gjæringer ville vi vise for vore Børn, at vi ikke have Tro paa Gud. Vi kunne prædike for dem fra tidlig Morgen til sildig Aften, fra Buggen til Graben, men dersom vi ere uærlige i vort Levnet eller lattergjøre Visdoms-Ordet, spotte den Mand, som betaler sin Tiende, foragte deres Beje, som leve i Samfund med Gud indbyde Selstaber til vore Huse og leve i Overdaadighed, medens de Fattige for-gjæves bede om Brød — hvis vi leve paa denne Maade, ville vore Børn være Vidner til vort Hyleri og vor Falskhed, og de ville se, at Guds Straffedomme ere i hans egen Haand, og at han vil revse os, indtil vi udvise den Alvor og Ærlighed, som kun de Rene af Hjertet kunne udvise for Guds og Verdens Børn. Amen.

Bønnen.

Bemærkninger af Apostel F. M. Lyman.

Taleren læste 1. til 15. Vers i Matt. 6. Kap. som følger:

„Vogter Eder, at I ikke gjøre Eders Almisse for Menneſtene, for at anses af dem, ellers have I ikke Løn hos Eders Fader, som er i Himmelen. Derfor, naar Du gjør Almisse, skal Du ikke lade blæse i Basuner for Dig, som Djenstfolkene gjøre i Synagoger og paa Gader, paa det de kunne æres af Menneſter; sandelig

figer jeg Eder: de have deres Løn borte; men naar Du gjør Almisse, lad Din venstre Haand ikke vide, hvad Din højre gjør, paa det Din Almisse kan være i Løndom, og Din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare.

Dg naar Du beder, skal Du ikke være som Djenstfolkene; thi de staa gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne anses af Menneſtene; sandelig figer jeg Eder: de have deres Løn borte; men naar Du

beder, gaa ind i Dit Stammer og Iuf Din Dør, og bed til Din Fader, som er i Løndom, og Din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare. Naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive hønhørte for deres mange Ord; derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Ederes Fader ved, hvad I have behov, førend I bede ham. Derfor skulle I saaledes bede:

Vor Fader, Du, som er i Himmelen! Helliget vorde Dit Navn; komme Dit Rige; se Din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden; giv os i Dag vort daglige Brød; forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere; led os ikke ind i Fristelse, men fri os fra det Onde; thi Dit er Riget og Kraften og Herligheden i Ewighed! Amen. Forlade I Menneftene deres Overtrædelser, skal Ederes himmelfte Fader og forlade Eder; men forlade I ikke Menneftene deres Overtrædelser, skal Ederes Fader ikke heller forlade Ederes Overtrædelser“.

Han sagde derpaa: Jeg har læst, hvad der maatte er saa vigtigt som nogen Del af den Tale, vor Frelser holdt paa Bjerget. Jeg ønsker at hellede Søndagskolelærernes Opmærksomhed paa denne Bøn og ligeledes Elevernes, hvis nogen af dem ere tilstede. Jeg kunde ønske at gjøre et saadant Indtryk paa Lærernes Sind, at de maatte medbringe det til deres Hjem og erindre det ved Børnenes Undervisning om Bønnens vigtige Princip.

Jeg tror, at den rette Maade at nærme os Herren paa, naar vi paa kalde ham i Bøn, er ved at sige: „Vor Fader, Du, som er i Himmelen!“ Jeg kunde ønske at indprente i Ederes Sind, mine Brødre og Søstre, Nødvendigheden af at følge dette Monster, naar I paa kalde Herren. Mange afvige derfra og bruge mange andre Udtryk, som jeg ofte har tænkt ikke vare saa behagelige for ham som det, Jesus lærte os. Derjom man vil erindre dette, vil min Belærelse i Aften være rigt belønnet. Det er nødvendigt for Alle at kjende den for Herren mest behagelige Maade, hvorpaa de skulle paa kalde ham. Det er meget simpelt og ligefrem; men

hvor ofte høre vi ikke Guds Navn blive nævnet unødvendigt og Bønner begyndte med Ord som disse: Store Gud, vor evige Fader! eller lignende Udtryk. Jeg har hørt Nogle bruge saadanne Sætninger blot for at bede Herren velsigne et Maaltid Mad, og jeg er uvilkaarligen kommen til at tænke paa den simple Maade, som Jesus lærte os. Jeg tror, det er behageligt for Herren, at vi, naar vi paa kalde ham, sige: „Vor Fader, Du, som er i Himmelen! Helliget vorde Dit Navn“. O, hvilken Mening der er indbefattet i disse Ord: „Helliget vorde Dit Navn!“ Fader! Dit Navn skal holdes helligt blandt os, vi ville ære det og ikke tage det forsængeligt. Jeg tror, Alt dette var ment og meddelt i den Bøn, som Jesus lærte sine Disciple at bede.

„Komme Dit Rige“. — Fader! maa Dit Rige komme. Vi skulle bede om, at vor Faders Rige i Himmelen maa komme paa Jorden; vi ikke alene forventer, men vi skulle føle i vore Hjerter, at det vil komme og bestandig bede om, at det maa blive oprettet paa Jorden.

„Se Din Vilje, som i Himmelen, saa og paa Jorden“. Fader! maa Din Vilje se; maa vi udføre den paa Jorden, ligesom den er udført i Himmelen af de Retfærdige. Hvilket herligt Forhold det vilde blive for de Sidste-Dages Hellige, hvilken Forædling der vilde finde Sted iblandt os! Er det muligt for os at udføre hans Vilje? Vi vide, hvad den er, vi bede om Kraft til at udføre den, og hvis vi bede i Tro, vil han velsigne os i Overensstemmelse med vore Bønner og Bestræbelser. Dette skalde være vore Medlemmers Formaal; deres Tanker skalde koncentreras paa et Punkt, nemlig: At Guds Vilje maa se med dem, ligesom den ser i Himmelen.

„Giv os i Dag vort daglige Brød“. Jeg tror, der er indbefattet i disse Ord Alt, hvad vi behøve. Fader! giv os i Dag vore Nødvendigheder; hvad som helst der er nødvendigt for os, til del os det. Lad Eders Børn, naar I lære dem „Fader vor“, forstaa, at hermed menes ikke alene det forgængelige, men ogsaa Livets Brød — vort daglige Underhold for baade Aand og Legeme.

„Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere“. Hvor grundigt burde vi ikke undervises om, og hvor tydeligt burde vi ikke forstaa, at der er ingen Tilgivelse for vore Synder, uden at vi tilgive vor Næstes Forsejler imod os. Udtrykket skulde, for at tydeliggjøre det, være: Fader! ligesom jeg har tilgivet, tilgiv Du mig; ikke: Tilgiv mig, ligesom jeg har besluttet at tilgive Andre fra Tid til anden; men ligesom jeg har tilgivet Andres Skyld imod mig, tilgiv Du mig. Jeg er sikker paa, at vi ikke kunne erholde Tilgivelse af vor himmelske Fader paa nogen anden Maade.

„Ved os ikke ind i Fristelse; men fri os fra det Onde“. Profeten Joseph Smith har oversat dette, saa vidt jeg ved, omtrent som følger: Tillad os ikke

at blive ledte ind i Fristelse, men fri os fra det Onde. Jeg tror ikke, vi behøve at bede om, at Herren ikke skal lede os ind i Fristelse; men, o, Fader! tillad ikke, at vi gaa eller blive ledte ind i Fristelse; men fri os fra det Onde, som truer os.

„Thi Dit er Riget og Kraften og Herligheden i Evighed“. Tilstaa dette for Herren. Naar som helst vi bede til ham, skulde den Følelse bejæle os og indbefattes i vore Bønner: Fader! Riget, Magten og Herligheden er Din.

Lad disse Følelser blive grundigt indprentede jaavel i de Helliges som i deres Børns Hjertes, og naar vi bede til Herren, lad os da leve for og stræbe efter de Velsignelser, som vi bede om, saa at vi kunne blive frelste og ophøjede i hans Nærverelse. — Church and Farm.

Senere lærte Jesus sine Disciple at bede til Faderen i sit Navn som følger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, skal han give Eder. Hidindtil have I ikke bedet om Noget i mit Navn; beder, og I skulle saa, at Eders Glæde maa blive fuldkommen (Joh. 16, 23. 24.); derfor skulle alle Bønner opsendes og alle Ordinancer udføres i Jesu Navn.

Gjør det nu. Opstet ikke de smaa, venlige Handlinger, som Du tænker at udføre med Tiden, maaske snart; men gjør det heller til et Formaal at udføre dem nu. En af de kjedsommeligste Erfaringer, som maaske har truffen os for ofte, er at komme til Kundskab om, at Velsigheden til at gjøre det Gode, som vi havde besluttet, er forsvunden. Dersom Dine velgjørende Planer synes at trænge hinanden, da vælg den, der vil glæde det Liv, som har de mindste Glæder.

Taknemmelighed er en meget klædelig Skik. Dens Aand pryder al behagelig Andagt. De Fleste have i det Mindste Hundrede Grunde for Taknemmelighed, naar de have een for at være bedrøvede og melanfolste.

Den 15. Februar 1896.

Salige ere de Rene af Hjertet.

Hjertet er Centralorganet for Blodets Kredsløb og Hovedorganet i Menneskets fysiske Liv. Derfra udgaa de Strømme, der ernære Legemet, og naar dets Virksomhed ophører, indtræffer Døden usejlsbarlig. I skriftlig Betydning eller figurlig Tale menes der ved Menneskets Hjerter det Indre eller Grundlaget af hans Væsen og indbefatter derfor baade Aand og Legeme. Det er Kilden, hvorfra utallige Strømme flyde ud i Livet. Derjom Kilden er ren, ville Strømmene, som flyde derfra, ogsaa blive rene; derjom Kilden er uren, ville Strømmene vise dens smudsige Egenstaber. De skadelige Substanjer, som Strømmene indeholde, kunne dels være af en saadan Bestaffenhed, at de give sig aabenbart tilkjende og derved bedre kunne undgaaes, dels af en saadan Bestaffenhed, at en nærmere eller maaske kemisk Undersøgelse gjøres nødvendig for at paavise deres skadelige Egenstaber; de ere derfor undertiden mere farlige. Ligejom Kilden kjendes paa sine Strømme og Træet paa sin Frugt, saaledes kjendes ogsaa Hjertet paa sine Frugter: Ord og Handlinger.

Jesus sagde: „Af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hor, Skjorlevnet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser. Disse ere de Ting, som gjøre Mennesket urent“. En ond Tanke er en Fristelse, og en Fristelse er en Prøve paa at forlede os til at tale eller handle ilde og kan fremsthyndes af et Væsen eller en Magt, over hvilken vi ikke have noget Herredømme. Det Spørgsmaal fremkommer naturligen: Ere vi ansvarlige for onde Tanker, som fremkomme imod vor Vilje eller fra en Magt, som vi ikke kunne kontrollere? Vi svare nej; men vi kunne undgaa at nære saadanne Tanker, ellers ville vi blive ansvarlige for deres Frugter. Scener i Livet kunne fremstille stygge Billeder for Øjet, men vi kunne vende vore Blikke derfra; vanartige Ord kunne fremkalde hæslige Ideer for vore Sind, men vi kunne henlede vore Tanker paa rene Billeder. De onde Væsener have Magt til at friste alle Mennesker, og alle ere til Liden mere eller mindre udsatte for deres Indflydelse. Som et Middel, hvorved vi kunne bedømme de Indflydelse, som paavirke os, har Gud skjænket os en Samvittighed, og naar den er oplyst ved Guds Aand, udgjør den en usejlsbarlig Prøvesten. Medens vi ikke ere ansvarlige for Fristelser, som vi ikke kunne forhindre, ere vi ansvarlige for deres Følger. Gud har skjænket os Handlefrihed og Magt til at udøve den, og Fristeren kan ikke tvinge Nogen til at gjøre Ondt. Var det ikke saaledes, vilde vor Handlefrihed være indskrænket og vort Ansvar forholdsvis formindsket. Ingen kan dable Herren for sine Misgjerninger. Vi maa tilstaa, at naar vi have overtraadt hans Bud og Love, har det været imod vort bedre Vidende og, i det mindste for en Tid, imod vore bedre Evner.

Det Onde, som øjensynligt mere end noget Andet besmitter det menneskelige Hjerter, er Ukyndighed. Dette er tydeligt bevist ved det Sprog, der føres, saa vel som ved de Gjæringer, der udøves.

Jesús sagde, da han vandrede paa Jorden: „Hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte“ (Matt. 5,28.) I en Aabenbaring, givet til Profeten Josoph, gjentager han ikke alene disse Ord, men forklarer tillige, hvad Følgerne ville blive, nemlig: „De skulle ikke have Manden, men skulle fornægte Troen og frygte“ (Pagtens Bog 20,5.) Peter siger: „Deres Dine ere fulde af Horeri og lade sig ikke styre fra Synden“. (2 Pet. 2,14.)

Denne er en ond og vanartig Slægt, og mangfoldige Farer omgive Ungdommen, jærlig unge Kvinder; thi de have ikke alene deres egne Svagheder at modstaa, men ogsaa Mændenes i mange Tilfælde. Følgerne ere den bedrøvelige Sædelighedstilstand, som Statistikken og det daglige Liv udviser. I Følge den maanedlige Statistik er Forholdet saaledes, at i vore større Byer er hvert femte til hvert sjerde Barn født uden for Egtstanden, og dette Antal er ydermere reduceret til det mindst mulige, idet Mange betragte det som et uheldigt Resultat, at de skulle bære Livets Frugt. Dersom man hertil kunde føje den Usædelighed, som foregaar i Mørket, og som Statistikken ikke kan tabellere, hvilket bedrøveligt Sædelighedsbillede vilde da ikke fremstille sig for vore Dine?

Det er vanskeligt at undgaa den besmittede Mand, som hersker i Samsundet, og der fordres en stadig Marvaagenhed og en fast Beslutning om at ville modstaa den for at afværge den skadelige Indflydelse. Den er sammenlignet med en Ildprøve for de Hellige, og velsignede ere de, som kunne udstaa den; men formedest Evangeliet, som de have annammet, og den Kraft, som Gud har skjænket dem, ville de være i Stand til at sejre over Fristelser og overvinde det Onde; „derfor tager Guds fulde Rustning paa, at I kunne gjøre Modstand paa den onde Dag og bestaa efter at have overvundet Alt“ (Eph. 6,13.)

Det er nødvendigt, at de Hellige skulle dyrke Renhed i Tanker og i Gjerninger og holde deres Legeme og Mand i Hellighed for Herren. Paulus siger: „Vide I ikke, at Eders Legeme er den Helligaands Tempel, som bor i Eder, hvilken I have af Gud, og at I ikke ere Eders egne?“

Store og herlige Forjættelser ere givne til de Rene af Hjertet. Guds hellige Bøesener ville komme i deres Nærværelse, Guds Mand vil ledsage dem, de skulle have Magt over det Onde; ligesom Josoph i Ægypten skulle de blive ophøjede til Magt og Herlighed, de skulle se Gud, og naar den store Stjøre er opbrændt med Ild, skulle de regjere med Kristus paa Jorden i Tusinde Aar og siden i al Ewigbed.

Der er ingen Død.

Den fremragende Unitarian-Præst, Minot J. Savage af Boston, udtalte sig nylig ved en Begravelse som følger: „Her i denne Kiste ligger Alt af vor Ven, som Djet kan se eller Haanden føle; men det, som var ham, det, som tænkte, følte, elskede, haabede, det, som gavne hans Næste, er ikke her og vil ikke blive begravet i Dag. Jeg tror ikke paa Døden; jeg tror ikke, at den kom ind i Verden som en Følge af onde Angreb fra det Ydre. Jeg tror, den udgjør en Part af den vise, hjærlige, evige Foranstaltning. Jeg tror, den er kun en anden Slags Fødsel, og naar vi kunne rense os selv fra vore egenkjærlige Fdeer, skulle vi se Dødens guddommelige Træk. Vor Ven har kun gradueret og er gaaet ind til en større Kreds for Arbejde og Studering“.

Afløsning.

Ældste J. F. Peterjen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældsterne B. C. Jensen, Joseph B. Andersen og A. P. Fillerup løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Hyrum Peterjen løses fra at arbejde i Aalborg Konference.

Disse Brødre have udført en god Mission og løses med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 20. dennes.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Inspiration. Væg Mærke til Aandens første Indtryk, naar Kundskab meddeles. Den giver maaste Straaler af nye og pludselige Idær, som ville vise sig at blive oplydte samme Dag eller senere. De, som kjende Guds Aands stille Indflydelse paa Sindet, kunne, ved at give Agt derpaa, øve sig i Aabenbaringens Princip, modtage megen Kundskab og blive advarede mod Farer (Jos. Smith.)

Sukcessionen i Præsidentkabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 140)

Den tredie Paastand, som gjøres paa Hr. Smith's Begne, er:

At han var kaldet til at være Præsident for Kirken ved „Aabenbarelse“ som han selv erholdt.

Angaaende dette behøver der ikke at siges meget. Det vilde kun være af nogen Betydning, dersom det bekræftedes ved de to andre anførte Paastande, nemlig, at han var udnævnt af sin Fader til at være hans Efterfølger, som Præsident for Kirken, og at Embedet tilkom ham ifølge Slægtlinie. Efter som disse to Paastande ere blevne modbeviste, saa er hans tredie Paastand uden Kraft. De „Aa-

benbaringer“, som han selv modtog, og ved hvilke han blev kaldet ere ifølgende og; ligesom de Argumenter, han benytter i sine Forsøg paa at stadfæste de to foregaaende Krav kræfteløse.

Disse „Aabenbaringer“, som kaldte ham til at være Præsident for Kirken, ere, ifølge Hr. Smith's egen Levnetsbeskrivelse, følgende: Først et Syn, straks efterat han var kommen sig efter en Sygdom i 1853, i hvilket han først blev vist den travle Forretningsverden, hvor Mænd kæmpe for at opnaa Stilling, Magt og Anseelse; og dernæst en udstrakt Slette, overspredd med fredelige Hjem og et stræbsomt og lykkeligt Folk.

Et Bæjen, som viste sig ved hans Side, sagde: Hvilket vilde Du vælge, enten et Liv med Held og Berømmelse iblandt de travle Scener, som Du først saa, eller en Stilling iblandt disse Folk uden Ære og Berømmelse? Betænk Dig vel, thi et saadant Valg vil blive Dig tilbudt tidligere eller senere, og Du maa være beredt paa at vælge. Naar Du en Gang har gjort Dit Valg, saa kan Du ikke gjøre det om igjen, og Du maa tage Følgerne, som de komme. (Joseph Smiths egen Levnetsbeskrivelse i Josephiternes Udgave af Joseph Smiths Levnetsløb, Side 753.)

For det Andet. En Dag, da han var ude i aaben Mark, medens han overvejede Spørgsmaalet: „Hvorfor ikke rejse til Utah“, blev han indhyllet i en klar Sky og hørte følgende Ord: „Fordi det Lys, som Du staar i, er større end deres (Samme Bog Side 763.)

For det Tredie. Det blev ham tilkjendegivet, at han skulde modvirke Polygami; men paa hvilken Maade Tilkjendegivelsen blev ham meddelt, siges der ikke noget om (Samme Sted.)

For det Fjerde. Medens han i 1859 overvejede i sit Sind Spørgsmaalet: „Hvor og blandt hvem skal min Livsgjerning henlægges“, blev det ham tilkjendegivet — men hvorledes siges der ikke — af følgende Betydning: De Hellige, som nu omorganisere sig i Zarahemla og andre Steder, er den eneste organiserede Del af Kirken, som jeg anerkjender. Jeg har givet dem min Aand og vil vedblive at gjøre det, saalænge de forblive ydmyge og trofaste. (Joseph Smiths egen Levnetsbeskrivelse, i Josephiternes Udgave af Joseph Smiths Levnetsløb, Side 772.)

Disse ere alle de Aabenbaringer, som Hr. Smith omtaler i sin egen Levnetsbeskrivelse eller som blive citerede

af hans Tilhængere. Det maa derfor være disse „Aabenbaringer“, som han selv har haft, efter hvilke han siger, at han var kaldet til at være Præsident for Kirken! — Men hvor Kaldelsen findes i den, er Noget, som Udgiveren af dette Skrift ikke kan se, og han opfordrer enhver Anden til at paavise den.

Det burde maasse her have været bemærket, at Aabenbaringer, som gives til en Mand personligt om, at han er kaldet til at være Præsident for Kirken, om de end ere nok saa tydelige og bestemte, dog ikke gjøre ham til Præsident. Noget Andet er nødvendigt. Som bemærket paa andre Steder maa en Mand ikke blot være kaldet af Gud, men han maa ogsaa antages af Kirken — valgt af det Quorum, som er beskikket og ordineret til det Embede, og opholdt ved Menighedens Tillid, Tro og Bønner. (Bagtens Bog 3. Stykke, § 11. Side 14.) Foruden det, at han ikke har erholdt nogen bestemt Kaldelse, ved „Aabenbaring“ selv (efter hvad Hr. Smith selv fortæller om sine Syner og Tilkjendegivelser) til at præsidere over Kirken, saa har han heller aldrig rettet sig efter Betingelserne, der ere fastsatte ved Kirkens Lov, som ovenfor anført. Det vil sige, han er aldrig bleven valgt af „det Quorum opholdt ved Menighedens Tillid, Tro og Bønner“ — undtagen man vil regne de saa Menneſter, som mødte til Josephiternes Konferenc i Amboy i 1860, for at være Kirken, fremfor de mange Tusinder af Hellige, som paa den Tid befandt sig i Landet.

Hvorfor forbigik man de Sneſe Tusinder af Hellige i Utah paa den Tid, der ikke en Gang fik saa meget som en Bekjendtgjørelse eller Indbydelse til hin „General-Konferenc“, som „Kirken“ afholdt i Amboy? Dhr. Gurley og

Newkirk have visselig begaaet en Fejl ved ikke at underrette Majoriteten af de Hellige om Afholdelsen af den Konference i hvilken den eneste rigtige Præsident for Kirken vilde blive valgt! — At kalde den Forsamling i Amboy for Kirkens General-Konference er saa urimeligt, som Urimelighed kan gjøre det. Det er imidlertid et passende Sidestykke til de „Aabenbaringer“, som kaldte Hr. Smith til at være Præsident for Kirken — det Eine er en Ledfager af det Andet.

Josephiterne indse naturligtvis godt

det Urimelige ved at kalde denne Forsamling i Amboy for Kirkens General-Konference, og de søge derfor at hjælpe sig ud af det ved at forklare, at alle de øvrige Hellige vare i Overtrædelse og kunde derfor ikke sammentalde en Konference — de, der vare tilstede ved Konferencen i Amboy, vare de eneste Hellige, (»The Successor« Side 9.) det vil sige, de eneste Hellige, „som trofast ærede og adløde Herrens Lov og Kirkens Anordninger“. (»The Saints Herald«, 39. Aarg. Side 375.)

(Fortfættets)

Daab for de Døde.

„Brooklyn Eagle“, et Blad udgivet i Brooklyn, publicerede den 9. Decbr. et Udtog af en Tale holdt af Eldste Samuel W. Richards om ovennævnte Æmne. Dette er et andet Bevis for, at Folket hutter med Respekt til de Sidste-Dages Helliges Værdomme og udviise ikke den Tilbøjelighed til at fordreje og latterliggjøre Sandheden, som var Tilfældet nogle Aar tilbage. Bladet siger:

Eldste S. W. Richards fremførte i Gaar i sin Søndagstale i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale her i Byen (Brooklyn) Væren om Daab, som en nødvendig Ordinance, og lige-saa nødvendig for de Døde, der vare hensovende foruden den, som for de Levende og citerede som Bevis 1 Cor. 15, 29. Han jagde blandt Andet: Væren om Daab for de Døde blev lært og udøvet af Apostlene og de Hellige i forrige Dage, ligesom den er lært og udøvet af de Sidste-Dages Hellige i vore Dage. Efter Apostlenes Anvisning og formedelst den Myndighed, som

Jesús havde beseglet paa dem, bleve Mænd og Kvinder døbt for de Døde, paa det at de formedelst denne Ordinance kunde faa Del i den første Opstandelse og blive dømt, ligesom om de selv havde annammet Daaben, medens de levede i Kjødets. Kristus led Døden for Alle, lige saa vel for dem, der levede og døde, før han kom, som for dem, der levede og døde efter hans Komme. Deres Aander, som havde forladt den jordiske Skueplads var lige saa meget indbefattede i hans Mission som de, der skulde fremtræde senere. Han anerkjendte dette Princip og virkede i Overensstemmelse dermed; thi saasnart hans Aand blev frigjort fra det jordiske Tabernakel, nedfor han til de Dødes Rige og prædikede for Aanderne, som vare i Fængsel for deres Ugudelighed i Noa Dage (1 Pet. 3, 19.) Der forkyndte han dem Evangeliet, at de vel skulde dømmes for Mennesker i Kjødets, men leve for Gud i Aanden (1 Pet. 4, 6.) Dette kunde ikke ske, med mindre Daaben blev dem tilbudt

og de havde Vejlighed til at vise Udydig-
hed mod den Lov og modtage den Or-
dinance, uden hvilken Ingen kan ind-
gaa i Guds Rige (Joh 3,5.) Dette
kunde kun ske ved Handlinger af be-
myndigede Stedfortrædere, for hvilke
Jesus havde gjort Foranstaltning i
Evangeliets Plan og undervist sine
Disciple derom, før han forlod dem.
Daab for de Døde blev øjensynligt
anerkjendt af dem der troede paa Op-
standelsen, som et af de herligste Prin-
ciper, der nogeninde blev aabenbaret
til Mennesket. Paa denne Maade
kunne Menneskene blive Frelserne ved
at gøre for Andre, hvad de ikke kunde
gøre for dem selv, paa en lignende
Maade som Kristus blev en Frelser
for Menneskene ved at forløse dem fra
Døden formedelst Opstandelsens Kraft,
hvilket de ikke kunde gøre for sig selv.

En Gang, da Tvistigheder opstod
blandt de Hellige angaaende Opstan-
delsen, bleve de meget passende ad-
spurgte: „Dersom de Døde aldeles ikke
oprejses, hvi døbes de da for de Døde?“
(1 Cor. 15, 29.) Daaben er for Bege-
met, og som en saliggjørende Handling
vilde den være aldeles unyttig, dersom
Legemet aldrig skulde opstaa af Graven
og blive gavnet ved at overholde den
Lov, som alene kan sikre dets Forløs-
ning. Dersom, hvad Jesus erklærede,
Ingen kan indgaa i Guds Rige uden
at blive født af Vand og Aand, da er
Daaben lige saa nødvendig for En, der
er død foruden den, som for En der
lever. Frelsens Plan er den samme
for Alle, som skulle opnaa den samme
Herlighed i Guds Rige. Dersom det
var nødvendigt for Guds Søn, som
var uden Synd, at blive døbt for at
fuldkomme al Retfærdighed, da er det

sikkert, at Menneskene kunne ikke fuld-
omme al Retfærdighed uden at gøre,
ligesom han gjorde. Ligesom han steg
ned og blev begravet i Vandet i Lighed
med hans Begravelse, saaledes maa
ogsaa enhver af Adams Søner og
Døtre begraves med Kristus ved Da-
ben og opstaa og vandre i et nyt Lev-
net i Lighed med hans Opstandelse
(Rom. 6,4.) Ingen, som tror paa vor
Herre Jesus og gør Krav paa at være
hans Efterfølger, kan vægre sig ved
at følge hans Eksempel og gøre, lige-
som han gjorde for at efterkomme
Loven. Han erklærede selv: „Mener
ikke, at jeg er kommen for at opløse
Loven og Profeterne; jeg er ikke kommen
at opløse, men at fuldkomme, jeg er
Vejen, Sandheden og Livet; der kom-
mer Ingen til Faderen uden ved mig“.
Han befalede alle Mennesker at vandre
paa samme Vej, sigende: Gjører ligesom
jeg har gjort for at fuldkomme al Ret-
færdighed, hvorved i kunne blive Et
med mig. Ligesom de forrige Dages
Hellige døbte for de Døde, saaledes
gøre ogsaa de Sidste-Dages Hellige.
De opføre kostbare Templer, i hvilke
Evangeliets Ordinanceer blive udførte
for de Døde ligesom for de Levende.
Disse Handlinger blive nedskrevne til-
ligemed den Dødes Navn og Genealogi
og udførte af dem, som have Fuldmagt
til at binde paa Jorden, saaledes at
det er bundet i Himmelen, til at løse
paa Jorden, saaledes at det er løst i
Himmelen, og til at nedskrive paa Jor-
den, saaledes at det er nedskrevet i
Himmelen, paa det at Enhver, naar
Bøgerne skulle aabnes, kan blive domt
efter, hvad deri staar skrevet. (Mat.
20,12.) — Millennial Star.

Kristendommens Møllesten.

Under denne Oberkrift har en lærd Stribent og Bantro, Goldwin Smith, nylig skrevet en Artikel for et populært Tidsskrift. Han skriver blandt Andet:

„Enhver Nations Historie begynder med en Mythe. De oprindelige Stammer skrev ingen Historie, og de udviklede Nationer have ikke mere Erindring om, hvad der tildrog sig i deres Barndom, end en Mand har om, hvad der tildrog sig i hans Buggetid.

. . . Naar en Nation naaer Manddomsalderen og begynder at granske over sin Oprindelse, skaber den sig en mythisk Stifter — en Theseus, en Romulus eller en Abraham og tilskriver ham dens fædrene Skikke og Institutioner“. Derpaa kritiserer han Abrahams Historie i dens Enkeltheder og siger: „Dette er tydeligt ingen Historie“. Medens han tilstaar, at Abrahams Figurer „ere særdeles levende og hans Historie særdeles romantisk“, tilføjer han: „At betragte ham som Grundlægger ikke alene af en Nation, men ogsaa af en Kirke og et Mellemled mellem Gud og Menneſter, vil fornuftig Kritik ikke længere tillade“. Angaaende de andre Patriarkers Historie siger han: „Deres Tekstur er tilhneladende det Samme som Abrahams Historie. De ere mythiske Grundlæggere af en Race, uværdige til al Tillid — ifkun Sagn“. I denne Aand og Stil gjenemgaar han Bibelens historiske Bøger.

Bed at gjennemlæse Goldwin Smiths Artikel sølte vi den Fordel, som de Sidste-Dages Hellige besidde over andre religiøse Folk, om hvem vi have nogen Beretning, derved, at andre Vidner og Vidnesbyrd end Bibelen, angaaende den hellige Histories store Sandheder

og Evangeliet ere os stænkede, og det synes, at vi tydelig kunne se, hvor visdomsfuldt Gud har foranstaltet det, for at hans Folk kunne blive bevarede fra Bantroens Kuldebolge, som skal jare hen over Kristendommen i de sidste Dage. Her er En ud af mange Mænd, som har modtaget en kristelig Opdragelse og Undervisning i vor Civilisations fremragende Videnskaber, som forsættelig arbejder paa at ødelægge de kristelige Nationers Trosgrundvold. Derjom Bibelens Autenti bliver svækket eller tilintetgjort, hvorledes vil det da gaa Kristendommen, efterjom de kristelige Nationer erklære, at den er Grundvolden for deres overlegne Civilisation?

De Sidste-Dages Hellige ere ikke overladte til Tvivl om Troværdigheden af de Ting, som denne Mand erklærer for mythiske. Herreu har givet os Mormons Bog ved direkte Aabenbaring — en Optegnelse af et gammelt Folk — et Vidnesbyrd, hvorpaa vi kunne stole, efterjom det er oversat ved Guds Gave og Kraft. Paa Grund af de Kanaler, hvorigjennem Bibelen har flydt, og Maaden, hvorpaa den er oversat, kan den betvivles i mange Punkter, men ikke saaledes med Mormons Bog. I de Sidste-Dages Helliges Betragtning og set fra deres Standpunkt er den uden for alle Angreb, af den allerede givne Aarsag, nemlig, at den blev oversat ved de Vidner, som Gud havde beredt. Fra denne Beretning lære vi, at Moses, Abraham, Isaac, Jakob og Joseph ikke vare mythiske Personer, men Guds udvalgte Tjenere, til hvilke han gav store Forjættelser, og med hvilke han indgik høje Pagter — Pagter, som nu blive eller

ville blive oplydte. Fra denne Beretning lære vi ligeledes, at Føderne, der ere Patriarkerne's Afkom, ville blive gjenindsatte i det Land, som Gud gav dem til Eje, hvorom Bibelen bærer Vidnesbyrd, og som vil blive oplydt i Guds bestemte Tid.

Der er ingen Grund for de Hellige til at tvivle paa Tilværelsen af disse Patriarker, hvis Gud Herren kalder sig, nemlig: Abrahams, Isaacs og Jakobs Gud. Sandheden af den bibelske Beretning er bekræftet af Mormons Bog; men dette er ikke Alt. Formedst vor himmelske Faders Forhyn ere vi skænkede en Oversættelse af Abrahams Bog, som er indbefattet i „Pearl of Great Price“. Dette er et andet Vidnesbyrd, som stadfæster Troværdigheden af den bibelske Beretning om disse store Patriarker. Denne Bog blev ligeledes oversat ved Guds Gave og Kraft. Vi ere derfor ad tre for-

skjellige Veje forsikrede om Sandheden og Virkeligheden af de Ting, som denne fremragende Skribent fornægter og indhyller i Tvivlens hæslige Raabe. Troen paa disse historiske Personer kan maasse være en Møllesten om Halsen paa den jaakaldte Kristendom; men den er ikke en Møllesten om Sandhedens Hals. Hvadenten Moses skrev de fem Bøger, som tillægges ham, eller ikke, gjør ingen Forskjel for de Hellige, endskjøndt Tvistigheder derom vedligeholdes blandt kristne Skribenter. Mormons Bog beviser tydeligt, at der var fem Bøger skrevne af Moses, og Nephiterne bragte en Kopi af dem med sig fra Jerusalem til dette Kontinent (Amerika). Der kan derfor ingen Tvivl eksistere i vort Sind om, at Moses virkelig skrev de fem Bøger, der tillægges ham, og som indeholde Beretningen om Verdens Skabelse. — Juvenile Instructor.

Blandinger.

John M. Browning af Ogden, Utah, gjør Fordring paa at være langt forud for andre fremragende Opfindere, som nu fungere for Offenheden med effektive Skydevaaben. Rigtigheden af denne Paastand bekræftes nu derved, at Regjeringen har antaget Brownings „Fredstifter“, og den er uden Tvivl det mest effektive dødbringende Vaaben af sit Slags, der nu eksisterer. Dette Vaaben udskyder staalbeklædte 30 kaliber Kugler med en Hurtighed af 600 Stud i Minutten, og rækker fra 2½ til 3 engelske Mile (fra 12,820 til 15,384 danske Fod) og kan manøvreres af een Mand. Hr. Brownings Konkurrenter vare Tidens mest berømte Geværfabrikanter, Maxim, Hotchkiss og Andre, og Antagelsen af hans Maskin Gevær for de forenede Staters Flaade, er en stor Sejr. Med dette Vaaben vil „Onkel Sams“ Flaade besidde en Fordel over alle andre Flaader. Det er ligeledes en gratulations Affære, at jaasnart som Utah blev optaget i Unionen, skulde en Utah-Mand forhøne de forenede Staters Flaade med det bedste mindre Skydevaaben, som endnu er opfundet.

Meteor. Madrid den 10. Februar. I Morges Kl. 9 $\frac{1}{2}$ eksploderede en stor Meteor over Byen i en Højde af 32,000 Meter o lediagedes af et stærkt Lys og et vældigt Knald. Alle Bygninger rystede, flere Mure og Vægge styrtede sammen, og en Mængde Binduesrunder knustes.

Verdens længste Jerubane er nu under Bygning gjennem Sibirien. Den er 4,785 engelske Mile lang og strækker sig fra Ural Bjærgene, Øst for Rusland, til det japanste Hav,

En Maade, hvorpaa man kan undgaa Ubehageligheder, er ved at undgaa at give Andre unødvendige Betyrninger.

„Hvorfra har Du faaet Din Kundskab?“ spurgte en Mand en af sine Kammerater. „D“, svarede han, „jeg havde aldrig Lejlighed til at forshne mig med et regulært Forraad af Kundskab; men jeg samler Spaanerne, som flyve paa min Vej, og de beløbe sig til en god Del i et Aar“.

Det er umuligt for en ørkesløs Mand nogenfinde at opnaa Storhed.

Dødsfald.

Hanmer Magleby, født i Milton, Morgan County, Utah, den 24. Februar 1867, døde i Monroe, Utah, den 3. Januar 1896. Han graduerede i Brigham Youngs Akademi og virkede senere som Skolelærer. I Juni 1893 forlod han sit Hjem paa en Mission til Skandinavien og ankom til Kjøbenhavn den 19. Juli s. A. Han blev beskikket til at arbejde i Kristiania Konference, hvorfra han blev afløst for at vende tilbage til sit Hjem den 14. November 1895. Han var en nidkjær og trofast Missionær og udførte en hæderlig Mission. Hans Moder døde, før han var ihv Maaneder gammel. To Uheld havde nær kostet hans Liv, før han var syv Aar gammel, og i sit fjortende Aar undgik han med Nød og næppe Døden ved et Baadestød fra sin egen Gaard; kun Guds Kraft bevarede ham for den Mission, hvortil han var bestemt. Han havde samlet Genealogi af næsten 200 af sine Slægtninge, til hvis Midte hinfides Sløret han nu er gaaet for at arbejde. Han efterlader sig sin Forlovede, Fader, seks Brødre og mange Venner til at sørge over hans tidlige Bortgang. Hans Kiste blev baaret af hans seks trofaste Brødre, og 700 Personer bød ham det sidste Farvel ved hans Baare.

Ane Kathrine Hansen, født i Drammen, Norge, i Aaret 1819. Hun annammede Evangeliet i 1858, emigrerede i 1881 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Salt Lake City den 15. Januar 1896.

Indhold.

Tale af Eldste A. M. Cannon	145	Afløsning	154
Bønner	149	Sukcesion	154
Tankesprog	151	Daab for de Døde	156
Red. Num.		Kristendommens Møllesten	158
Salige ere de Rene af Hjertet	152	Blandinger	159
Der er ingen Død	153	Dødsfald	160

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1896.